

1 Unesta herännyt Yksinäinen auringonsäde on luovinut tiensä halkeaman läpi ja luonut taivasta kohti kurotteluvan vuoren sisäiseen luolaan hämärän valaistuksen. Se on iskeytynyt onkalon pohjalla lepäävänsä punaiseen pintaan, joka säihkyi nyt rubiineilla valetun veistoksen tavoin. Vuosisatoja sitten kalliosta irronnut kivipöly leijailee kimaltelevina välähdyksinä valonkajon poikki. Luolan kosteilta ja kylmiltä seiniltä kajahtelee jyske, joka muistuttaa kivenlouhinnasta kantautuvaa tasaista pauketta: ikään kuin ikaikainen kivi olisi herännyt eloon. Kumahtelun lomasta voi kuitenkin erottaa syvän ja raskaan korinan, jonka vaiennuttua kuumottava ilmavirta tunkeutuu ihon jokaiseen solukkaan. Ympäri kietoutuva kitkerä katku tuo mieleen harvoin käytetyn takan sytyttämisestä syntyvän savuisen pöllähdyksen. Yllättäen luolassa olevat äänet vaikenivat niin, että jäljelle jäi ainoastaan seinämien hikoilevaa pintaa vavisuttava, aiempaa nopeammaksi muuttunut jyminä. Savuinen katku häviää ja sen tilalle tulee mädäntyneen lihan löyhyä, joka saa vatsahapot tekemään tietään ylöspäin. Halkeamasta pilkistävä kaistale auringonvaloa sivelee poimuista pintaa. Punaisten suomujen peittämä lihas nytkähtää äkisti, jonka jälkeen suuret ja kirkkaat silmät rävähtävät auki. Ikaikaisessa horroksessa uinuneen olennon sysimustien pupillien viirut kaventuivat, ja se ottaa vierellään leikittelevät valonsäteet uteliaana vastaan. Loputon pimeys on tullut tiensä päätökseen. *** Sirja havahtuu kipuun, mähäytettyään ensin kämmentä vasten nojanneen leukansa kuuluvasti pöytään. Sumealla katseellaan hän kuvittelee näkevänsä petomaisesti kiiluvat silmät yhä edessään, mutta unenomaisen usvan lipuessa pois huomaakin olevansa nenätysten tuikean opettajansa kanssa. Oili Sarkomaa ristii naiseksi kovin jyrkät käsivartensa muhkealle rintamukselleen. "Mikäli oppituntini ovat noin pitkäväteisiä, että otat tavaksi nukkua niiden ajan, niin voin kyllä huoletta vetää nimesi yli viivan, mikä ei kylläkään olisi kovin suotavaa kurssiarviointiasi ajatellen." Sirja hieraisee ensin silmiään, sitten tykyttävää leukaansa. Hän huomaa tavallisesti äänekkääseen luokkaan laskeutuneen hyisen hiljaisuuden. "En mä nukkunut", Sirja vastaa väsymyksen paksuntamalla äänellä. Opettajan nostaessa vaativana toista kulmaansa hän kuitenkin korjaa: "Tai ehkä mä torkahdin, mutta ihan vain hetkeksi!" "Torkkuminen ja nukkuminen tarkoittavat kumpikin sitä, ettei sinulla ole minkäänlaista mielenkiintoa tämän kurssin sisältöä kohtaan." Raskain askelin Oili liihottaa pitkä violetin ja keltaisen raidoittama neuletakki liehuen luokan eteen. "Annan sinulle vielä tämän ainoan mahdollisuuden, joten lupaatko, Sirja, ettei äskeinen toistu enää vastedes?" Sirja nyökkää, vaikka tietää, että lupauksen säilyttäminen on yhtä mahdollista, kuin saada alati riitelevät vanhempansa sulaan sopuun keskenään: uni ottaa hänestä vallan, hänen omasta tahdostaan riippumatta. Tätä on jatkunut jo melkein vuoden päivät, aina hänen seitsämäntoistavuotissyntymäpäivästään lähtien. Uni ei ole kertaakaan muuttunut: kallionseinämiltä jytyivät äänet, jotka kantautuvat valtavan punanahkaisen lohikäärmeen sydäimestä, ovat tuudittaneet luolassa aloillaan seisonutta Sirjaa tuossa todentuntuksessa unikuvassa. Unen tunnetila ei ole ollut painostava, vaan se on tuntunut aina omituisen tyyntäytävälle. Tällä kertaa uni oli kuitenkin muuttanut muotoaan: Varhemmissa olento on nukkunut rauhanomaisesti, mutta tänään se oli herännyt kuin sähköiskun saaneena. Olennon katse oli ollut nälkäinen ja vaativa, ja kaiken lisäksi se oli ollut kohdistettuna suoraan Sirjaa itseään kohti. Sirjaa värisyttää. Hän kietoo sinisen puseronsa hihat paremmin ranteidensa peitoksi ja ottaa kynän käteensä, jotta näyttäisi edes opettajansa silmiin äskeistä aktiivisemmalta. Hitaasti kuluneen tunnin päätyttyä Sirja lipuu muiden oppilaiden vanavedessä käytävälle. Hän pukee valkoisen parkatakin ylleen ja kietoo syksyn väreistä kootun huivin kaulansa suojaksi. Viimeinkin hän on päättänyt ottaa selvää uniensa merkityksestä; Vanhemmilleen hän on tullut kerran maininneeksi tahattomasta nukahtelustaan ja niitä

seuranneista muuttumattomista unista, mutta kireään ilmapiriin vallitessa he olivat laittaneet levottomat unet univaikeuksien ja koulustressin piikkiin. Sirja on kuitenkin varma, että kyse on jostain muusta, sillä unet tuntuvat liian todellisilta ollakseen vain satunnaisia unia; Tuoksut ja äänet ovat niin terävät, että ne eivät millään voi olla pelkästään unimaailmasta lähtöisin. Sirja suuntaa tiensä koulusta ulos johtaville pääoville. Mutta hiisi vie, eiväthän uneni voi mitenkään olla verrattavissa todellisuuden kanssa, sillä mitään taruolentoja ei ole olemassakaan, puhumattakaan mistään suomuhäntäisistä tulensyöksijöistä! Hän on juuri tarttumassa ovenkahvaan, kun säpsähtää vierelleen ilmestyneen ystävänsä kysymystä: "Joko sä pääset kotiin?" Sirja kääntää kasvonsa Annukkaa kohti. "Joo." Annukan kasvot venähtävät. "Epäreilua. Mä joudun istumaan Torppasen tunneilla vielä kaksi tuntia. Markkinointi ei ole mun vahvinta alaani." Sirja irvistää. "Saat mun sympaniani." Annukka kohentaa vaalean nahkalaukkunsa asentoa. "Tuletko sä llarin luo viideltä, vai jo vähän aikaisemmin?" Sirjan näyttäessä yhtä kysymysmerkkiä Annukka muljauttaa silmiään. "Kamoon, et sä Sirkku voi olla tosissasi! Leffa, popcornit, irtomakeiset... Joko muistuu mieleesi?" Sirja sipaisee mahonginruskeita hiuksiaan. Hänen vatsanseudulle on iskee ilkeä painontunne. "Mä taidan jättää väliin." Annukan pavunruskeat silmät laajenevat. "Sä et toisesti voi olla tosissasi." Sirja kietoo yhden laineikkaan suortuvan sormiensa väliin ja välttelee ystävänsä katsetta. "Kotona on taas tilanne päällä." "No voi Pietarin pöksyt, eivätkö ne osaa vielääkään päättää?" "Päättää mitä?" Annukka muljauttaa silmiään toistamiseen. "No, että ovatko ne kimpassa, vai eivät." "Eivät ne ainakaan erota aio, jos sä sitä meinasit." "Mistä sitä ikinä tietää? Niin mäkin alkuun ajattelin, mutta ei mennyt kuin viikko, kun sain kuulla omien vanhempieni eropäätöksestä - kyllähän sä sen sentään vielä muistat." Sirja pudistaa päättäväisenä päätään. "Mun vanhempani taistelevat liittonsa puolesta viimeiseen asti. Eivät ne koskaan voisi rikkoa meidän perhettämme." "Muru hei, sä olet kohta täysi-ikäinen, joten sun täytyy hyväksyä se, että myös sun vanhempasi ovat aikuisia ihmisiä ja vapaita vastaamaan omiin elämiinsä liittyvistä päätöksenteoista." Ärtymys levittää siipensä ja saa Sirjan kiristelemään hampaitaan. "Mä kyllä tunnen omat vanhempani." Sitten hän työntää tarkoituksettoman voimakkaasti edessään olevan oven auki ja kiiruhtaa ajotien toisella puolella olevan juna-aseman pihalla odottavalle linja-autolle. Ollessaan vielä kuuloetäisyyden sisäpuolen Sirja ennättää kuulla ystävänsä viattoman huudahduksen: "Leffatarjous on silti vielä voimassa - tulisit edes niiden irtomakeisten vuoksi!" Renkaiden kohina peittää oppilaiden hiljaiset muminat alleen. Sirja on painanut päänsä penkkiin, mutta nostaa sen ylös nähtyään oman pysäkkinsä näkyvän seuraavan mutkan takana. Painettuaan stop-merkkiä hän suunnistaa huojuvat askeleensa auton etuosaan. Kiitettyään kuljettajaa matkasta Sirja maleksii loivaa mäkeä ylös kotitaloaan kohti. Kiire, jota hän on vasta hetki sitten koulusta lähdettyään pitänyt, on jäänyt takana huristavan linja-auton kyytiin. Kodin ilmapiiri on viimeisten kuukausien aikana ollut niin pingottunut, että sitä voisi leikata tylsin saksin. Sirjan atk-alalla työskentelevä isä, sekä ala-asteen keittiössä puurtava äiti ovat kuin jäiset patsaat, joiden katseiden tarkoituksesta ei ottaisi edes itse kuvanveistäjä selkoa. Sanaharkkaa ei tarvitse etsiä, vaan se syntyy jo pelkästään aamukahvin vahvuudesta - kuten tänäkin aamuna. Sirja huokaisee ja toteaa, että Annukan tarjous kuulostaa jo hyvinkin houkuttelevalta. Käännyttyään kotipihalleen Sirja pistää merkille, että hänen molemmat vanhempansa ovat jo kotona. Samassa hän muistaa isän tekävän perjantaisin etätyöpäivää, kun taas äidin työvuorot ovat tavallisestikin näin lyhykäisiä. Tarttuessaan kotiovensa kahvaan Sirja tuntee puristuksen rinnassaan. Hän on lopen uupunut seuraamaan sivusta, kuinka vanhemmat sinkovat kipinöiviä salamoita toistensa niskoihin aina tilaisuuden tullen. Hän tietää heidän rakastavan toisiaan, mutta tieto siitä, että rakkaus ei aina riitä pelastamaan

varmallekaan perustalle valettua parisuhdetta, on murentaa hänen toiveensa ehjistä
perhe-elämästä lopullisesti. Vaikka hän on juuri uskotellut ystävälleen vanhempiensa vankasta
taisteluahdosta, on hänen sisimmässään palaneesta toivonliekistä enää pelkkä kipinä jäljellä.
Sisältä kantautuu korotettujen äänten rikkonainen melodia. Astuttuaan eteiseen ja suljettuaan
oven perässään Sirja on juuri huikkaamassa tavallisesti riidan halkovan tervehdyksensä, mutta
sulkeekin nopeasti suunsa kuultuaan oman nimensä äitinsä lausumien sanojen joukossa. "Ei,
ei missään nimessä. Sirja valitaan vain kuoleen ruumiini yli!" "Matleena, sinä tiedät, ettemme
me voi tehdä hänen puolestaan valintaa, joka on täysin kohtalon käsissä. Me olemme
molemmat olleet tietoisia tästä riskistä." "Sinähän se olet hyvä päättämään siitä, kuka tekee
valinnat ja ei; On sinun syysi, että tyttörukka kantaa sukusi kirousta!" Sirja rypistää kulmiaan.
Hiiren hiljaa hän vetää jalkansa ulos tennareistaan ja hivuttautuu lähemmäs keittiötä, josta
vanhempien kiivas keskustelu kuuluu. Sirja tunnistaa isänsä Tapion sovittelevan äänen: "Minä
en ole valinnut suonissani kulkevaa verta, vaan veri on valinnut minut kantajakseen." "Mutta
sinun vuoksesi minunkin lapseni joutuvat käymään sen saman Helvetin läpi, jonka sukusi rasite
on tuonut mukanaan." Matleena-äiti iskee nyrkkinsä johonkin kiinteään niin, että Sirja hätkähtää
siitä koituvasta pamahduksesta. "Minä en enää kestä katsoa sivusta, kuinka lapsemme
kärsivät!" Tapion sanoista kuultaa tuohtumus: "Aivan kuin tämä olisi minulle jollain lailla
helppoa! Sinä tiesit, mihin olet ryhtymässä, kun suostuit pyyntööni mennä naimisiin kanssani."
"Sinä et kertonut, miten raskas sukunne taival on ollut, ennen kuin Topias lähti Renyolaan!"
Sirjan sydän hakkaa rintakehään niin nopeassa tahdissa, että hänen hengityksensä tihenee.
Renyolaan? Eikö Topias mennytkään matkaoppaaksi Reykjavikiin? Onko mut valittu
tietämättäni vastaavaan työhön? Enhän mä ole pistänyt mitään hakemuksiakaan vetämään!
Tapio huokaisee: "Myönnän virheeni, ja olen siitä pahoillani, mutta vaikka olisinkin kertonut
totuuden aikaisemmin, niin se ei olisi vaikuttanut kohtalon määräämiin valintoihin." Matleenan
kurkusta kumpuaa raivoisa murina: "Minun tekisi mieli..." Sirja tuntee hetkensä tulleen: Hän
astuu muutamalla harppauksella keittiöön vievälle ovensuulle, aikomuksenaan estää
vanhempiaan teruastamasta toisiaan silmiensä edessä. "Pannaria", hän päättää äitinsä
lauseen. "Onko meillä tarpeeksi aineksia siihen?" Matleena ja Tapio näyttävät ajovaloon
joutuneilta kauriilta. Tapio saa kuitenkin äänensä ensimmäisenä takaisin: "Ai, Sirja, sinä oletkin
jo päässyt koulusta." "Terävä huomio, isä." Sirja laskee laukkunsa lattialle. "No, äiti?"
Matleenan kapeat kasvot ovat valahtaneet valkeiksi. Nainen sipaisee korvansa takaa
karanneen polkkatukan tumman suortuvan takaisin, ennen kuin kysyy ääni vielä äskeisestä
vihasta värähtäen: "Hei kulta. Mitä sinä sanoitkaan haluavasi?" Sirja ottaa harkitun hitain
elkein tiskikaapista puhtaan kupin itselleen, ja avaa vesihanan. Siitä kuuluvan kohinan yli hän
yrittää tavoitella veden tavoin viileää äänensävyä sanoessaan: "Pannaria. Kermavaahdolla ja
vadelmahillolla, kuten aina. Mutta sitä ennen mä kuitenkin haluaisin tietää, mitä Topiakselle
kuuluu." Tapio siirtyy Matleenan vierelle ja kurtistaa tuuheat kulmansa yhteen. "Vastahan me
eilen kerroimme Topiaksen voivan vallan mainiosti." Hän seuraa tyttärensä veden juontia
hetken, ennen kuin sanoo punnitsevasti: "Töitä riittää, sillä tähän aikaan vuodesta Islanti vetää
turisteja puoleensa. Oletko Sirja kunnossa?" Sirja laskee kupin huuliltaan. "Ai miten niin?"
"Näytät huonovointiselta. Oletko syönyt tarpeeksi?" Sirja pyöräyttää suuria jäänharmaita
silmiään ja kaataa lopun veden kurkkuunsa. Nielaistuaan viimeisenkin pisaran hän kysyy:
"Koska mä saan Skypettää Topiaksen kanssa?" Matleenan silmistä kuvastuu narkästys.
"Vasta sitten, kun olet täysi-ikäinen." "Kamoon äiti, olen täysi-ikäinen jo ylihuomenna! Kaksi
päivää sinne tai tänne, ei voi olla niin paha juttu. Sitä paitsi, mä en ymmärrä sun ylenpalttista
niuhottamista netin suhteen - Skypessä olisi vain Topias ja mä, ei ketään stalkkeria kiinnosta

meidän keskiset asiamme, ja vielä vähemmän veljeni juro pärstäkerroin." "Viikon siirto eteenpäin käyttää luvan kanssa Skypeä on sinulle paha juttu, mikäli et lakkaa inttämistäsi." Sirja paiskaa kupin pöytätasolle. "Sä sitten et jaksa hellittää nutturaasi sekunniksikaan!" Tapio tarttuu hellästi tyttärensä olkavarteen. Paksusankaisten silmälasien takaa hän luo Sirjaan lämpöä hohkaavan katseen. "Saat Skypettää Topiaksen kanssa heti ylihuomenna, kun kello on lyönyt kaksitoista." Tapio laskee kätensä Sirjan käsivarrelle ja silittää sitä. "Veljelläsi on sua varmasti tosi kova ikävä." Sirja vetää kiusaantuneena kätensä pois isänsä otteesta. "Musta vaan on niin epäreilua, että mä en ole saanut nähdä omaa isoveljeäni viikkokausiin." Matleena talsii ripein askelin jääkaapin luo. "Se on ollut sinun omaksi parhaaksesi." Sirja luo äitiinsä murskaavan katseen, ennen kuin toteaa ivallisesti: "Sulla tuntuu olevan suuremman luokan käsitys siitä, mikä on kenenkin parhaaksi." "Älkää naiset viitsikö. Sirja, mene sinä huoneeseesi odottamaan: äitisi ilmoittaa sitten, kun pannarit ovat valmiita." Sirja nappaa lannistuneena laukun syliinsä ja suunnistaa yläkertaan, päättäen kysyä mahdollisesta työmatkastaan vanhemmiltaan hieman myöhemmin. Tytön ollessa turvallisesti katonrajan toisella puolen Tapio kuiskaa raukeana: "Pian hän saa tietää, vaikka kuinka yrittäisimme työntää totuutta etäämmäksi hänestä: hänen unensa ovat merkki tulevasta." Matleena sysää keittiön toiselta puolelta kipinöivän katseen mieheensä. Maitopurkki kädessään hän sähähtää: "Jos hänelle sattuu jotain - edes pienen pieni naarmu -, niin minä en vastaa aikomuksistani" - hän osoittaa miestänsä pahvipurkillä - "en edes sinua kohtaan." Googlen tunnusmerkki hohkaa ulos laskeutuneen pimeyden kirkastamana pöytätietokoneen ruudulta. Sirja naputtaa näppäimistön reunaa mietteliäänä. Lopulta hän syöttää hakukenttään sanat: unia liskoista Tutkittuaan hetken nettiselaimen täyttämiä hakutuloksia liskojen öistä, joita ihmiset tavanomaisesti kokevat viinan sykkiessä suonissa, peruuttaa hän kirjoittamansa hakusanan, ja aloittaa puhtaalta pöydältä. Tämä on pätkähullua, Sirja toteaa itsekseen, mutta mun on saatava tietää syy näille oudoille unille, joiden tapahtumat ovat lähes vuoden ajan pysyneet samana, jos tätä päivää ei lasketa mukaan. En jaksa enää suivaantuneita katseita nukahdettuani oppitunneille, saati sitten kesken hyvän elokuva- tai pelihetken ystäväni seurassa. Ilari on varma, että mulla on narkolepsia, mutta itse en olisi asiasta niinkään varma. Tässä on jotain hämärää: isän ja äidin aiempi käytös vahvisti olettamukseni. Ja mistä hiton kirouksesta ne höpisivät - kulkeeko isän suvussa jokin vakava ja perinnöllinen sairaus, vai? Ehkä Topias kertoo mulle, mistä kenkä puristaa, kun saan häneen pitkästä aikaa yhteyden. Samalla kysyn häneltä, miksi hän ei voinut hyvästellä mua ennen kiireistä lähtöään, ja annan hänen kyllä kuulla kunniansa sen vuoksi! Sirja näpyttää kaksi uutta sanaa hakukenttään. Onkohan se Renyola Reykjavikin uudenaikainen lempinimi, jota ei vielä suomalaisten keskuudessa tunneta? Topias luultavasti osaa valaista mua tässäkin asiassa, sillä neljässä kuukaudessa oppii yhtä sun toista uuden asuinmaan tavoista ja kulttuurista. Sirjan katseeseen osuu linkki Unimaailman foorumilla käytyyn keskusteluun. Hän klikkaa auki sivun, joka ponnahtaa uuteen välilehteen. Hän siristää katsettaan ja tavaa foorumille kirjautuneiden jäsenten monimuotoisia tekstejä, sekä niiden alla olevia allekirjoituksia. Puoli minuuttia selattuaan Sirja pysähtyy. Eräs teksti erottuu muista niin, kuin sen ympärille olisi luotu punaisena vilkkuva kehys. Hän tavaa sanat niin monta kertaa, että voi antaa leukaluunsa pudota rauhassa lattiaa kohti. Nimimerkki NoYksiTyyppejä on kirjoittanut vain muutama päivä sitten: - Olen seitsemäntostavuotias, ja syntymäpäivästäni lähtien olen alkanut nukahdella mitä ihmeellisimpiin ajankohtiin: koulussa, kotona kesken ruokailun, elokuvissa... Nukahdettuani näen aina samaa unta punaisesta nukkuvasta lohikäärmeestä. Aina. Unien mitta vaihtelee muutamista sekunneista useisiin minuutteihin. Mikä voi olla unieni merkitys, vai onko mun vintissä naksahdamassa lopullisesti? Löytyykö täältä

sekopäisiä kohtalotovereita? Tässä se on, Sirja hihkuu mielessään. Tässä voi olla avain kaipaamiini vastauksiin. Hän näpäyttää kirjoittajan nimimerkkiä hiiren vasemmalla korvalla ja haravoi silmiinsä tämän sähköpostiosoitteen. Kopioituaan sen hän siirtyy omaan meiliinsä, liittää foorumille kirjoittaneen tyytin sähköpostiosoitteen vastaanottajakenttään, ja kirjoittaa kiireesti: Hei! Huomasin viestisi Unimaailman foorumilla; sen, jossa kerroit punaisesta lohikäärmeestä. Mä olen myös seitsemäntoistavuotias, tosin ylihuomenna täytän kahdeksantoista. Olen nähnyt viimeisen vuoden aikana unta punaisesta lohikäärmeestä, joka nukkuu kallion sisällä. En päivittäin, mutta ainakin kerran viikossa. Olen myös kärsinyt tuosta omituisesta nukahtelusta, josta säkin, ja kaverini onkin varma, että mulla on narkolepsia. Itse kuitenkin väitän muuta. Nukahdin tänään - taas kerran - koulussa kesken tunnin, ja ensimmäistä kertaa lähes vuoteen uneni muuttui: lohikäärme avasi silmänsä. Koska sä olet viimeksi nähnyt lohikäärmeunen? Terveisin, Sirja L. Sirja tarkistaa viestinsä kerran, ennen kuin lähettää sen. Sitten hän astelee valtavan television luo, joka on ehdottomasti hänen huoneensa kiinnekohta. Hän käynnistää sen ja etsii nauhoituksista Pähkähullu professori -elokuvan, joka saa tähän muutenkin hullunkuriseen mielentilaan osuvan piristysruiskeen, jonka jälkeen rojahtaa sängylleen. Kun elokuvasta on ehtinyt vierähtää neljäkymmentä minuuttia, Sirja kavahtaa kuullessaan puhelimensa piippauksen. Hän sieppaa sen kouraansa, mutta vain lukeakseen Annukan lähettämän viestin: - Irtomakeiset huutavat sua luokseen - ne kaksi, jotka koko pussista ovat enää jäljellä. Sirja ei ehdi hymyilyltään vastaamaan ystävälleen, kun jo hänen sähköpostilaatikonsa äännähtää saapuneen viestin merkiksi. Jalkoihinsa kompastellen hän syöksyy tietokoneen luo, malttamatta istuutua aloilleen. Hän on varma, että tuntee sydämensä pysähtyvän nanosekunneiksi. Avattuaan vastaan tulleen sähköpostiviestin hän antaa hengityksensä tulla värähdellen ulos raolleen jääneestä suustaan. NoYksiTyyppiVaan on vastannut: Moi Sirja. Huikeaa, koska lohikäärme nukkuu myös mun unissani kallionkolossa, suuren vuoren sisällä! Vielä huikeampaa on se, että myös mä näin tänään ensikertaa unta, jossa se hirviö avasi silmänsä - mikä yhteensattuma! Pääsin puoliltapäivin koulusta, mutta nukahdin kotona ollessani tietokoneen ääreen joskus puoli kahden maissa. Mahdoimmekohan nähdä unta samanaikaisesti? Tämä on mieletöntä! Mistä olet kotoisin? Mitä sä teet vapaa-ajallasi, noin niin kuin ylipäätään? Ajattelin, että onkohan meillä muitakin yhteisiä tekijöitä. Olisi siisti juttu tavata sut kasvotusten! Mun kaverit täälläpäin eivät oikein ymmärrä, miksi mä tästä asiasta näin vauhkoon. Narkolepsia-korttia mullekin on vilautettu, mutta en myöskään jaksa uskoa siihen. T: Saku V. Sirjan sormet tärisevät. Hän istuu alas ja sulkee silmänsä. Se on nähnyt unta samaan aikaan, kuin mä. Sirja kertoo Sakulle olevansa kotoisin Varsinais-Suomesta, pienestä maalaiskylästä Herran selän takaa, ja harrastavansa lähinnä tyhjän panttina oloa, sillä hän rakastaa romanttisia elokuvia ja kirjoja. Ainoa urheiluharrastus, joka hänellä on, on bussipysäkillä juoksu kouluaamuisin. Hetken pohdinnan jälkeen hän päätyy esittämään pojalle samat kysymykset, jotka tämä on häneltä kysynyt. Lopuksi hän kertoo nähneensä unta samoihin aikoihin pojan kanssa, mikä tuntuu pelottavalta yhtälöltä. Vain muutaman minuutin päästä Saku vastaa: hän on Turun liepeiltä, ja harrastaa kitaransoiton lisäksi myös salibandya piirimestaruustasolla. Poika toistaa haluavansa nähdä Sirjan kasvotusten, sillä kohtalo tuntuu ajaneen heidät tarkoituksellisesti yhteen. Sirja empii, sillä äidin varoitukset internetin petollisista tuttavuuksista nousevat takautuvina hänen mielensä pinnalle: luulemasi henkilö voi olla aivan toisenlainen, kuin alunperin oletat. Karaistuaan itseään hän kysyy Sakulta, onko tällä Skypeä, ja kertoo rehellisesti epävarmuutensa tämän luotettavuuden suhteen. Lähetettyään viestin hän iskee päänsä tietokonepöytään ja urisee. Nyt se pitää mua maailman nössöimpänä ihmisenä, jonka maa päällään kantaa. Sirjan yllätykseksi

Saku ymmärtää yskän. Poika kertoo itseltään löytyvän Skypen, ja Sirjan olo kevenee hieman, mutta luettuaan pojan ehdotuksen sanojen vaihdosta kasvotusten saman tien, leviää levottomuus hänen sisimpäänsä. Ehkä, jos... Hän voisi lainata salaa vanhempiansa tietokonetta huomisiltana heidän lähtiessä isän työtoverin perheen luo illanviettoon. Sirja ehdottaa Sakulle, että he tapaisivat Skypessä huomisiltana kello seitsemän. Pojan vastausviesti on lyhyt, mutta se sisältää puhelinnumeron ja odotuksesta syntyneen innon. Samalla Saku pyytää Sirjaa ottamaan häneen yhteyttä heti, jos näkee jälleen unta punaisesta lohikäärmeestä. - Tuskin se ilmestyy enää uudelleen saman päivän aikana, Sirja toteaa viestissään. Saku on kuitenkin toista mieltä: - Se on yllättänyt meidät tänään jo kerran, joten miksei sitten toistamiseen. Annettuaan sormiansa levätä näppäimistöllä muutaman pitkältä tuntuvalta minuutilta ajan, Sirja päättää jättää vastaamatta. Hän ja Saku ovat kuin aurinko ja kuu, joita elämä yrittää sovittaa samanaikaisesti taivaalle, sillä vaikka heitä yhdistääkin kummalliset unet punaisesta lohikäärmeestä, niin on Sirjan myönnettävä, että he ovat pojan kanssa täysin eri planeetoilta kotoisin. Rustattuaan Sakun numeron ylös paperille Sirja palaa takaisin sängylleen, nappaa kaukosäätimen kouraansa ja kelailee elokuvan takaisin kohtaan, johon hän on ennen pojan ensimmäistä viestiä jäänyt. Tämä jos mikä tuntuu kummalliselta, Sirja tuumii hetki sitten pojan kanssa käymän keskustelun pyöriessä kehää ajatuksissaan. Tyttö ja poika kohtaavat hurjien - tai meidän tapauksessamme unenomaisten - sattumien kautta. Eihän tällaista tapahdu kuin vain saduissa, ja valtaosassa kirjoissa, jotka olen lukenut. Sirja nauliutuu katsomaan Eddie Murphyn hassunkuristen ilmeiden liukuvaa sarjaa, mutta tavoistaan poiketen hän ei saa nauruhermojaan kutisemaan. Tämän on pakko olla unta. Samassa hän tuntee, kuinka pimeys kietoutuu hänen ympärilleen: Se peittää huoneen seinät ja television välkkyvän ruudun verhoonsa, ja imaisee hänet vastaan laitostaan huolimatta sisuksiinsa. *** Meripihkan väristen iiristen keskellä hehkuvat pupillit tuijottavat herkeämättä Sirjaa. Hän tuntee jalkojensa olevan kuin suohon uponneet, sillä ei saa otettua niillä askeltakaan, ja hengittävänsä niin pinnallisesti, että hänen keuhkojaan alkaa särkeä. Samassa hän tuntee vierellään humahduksen, joka saa hänen hiuksensa leyhättämään. Hitaasti hän onnistuu kääntämään päänsä oikealle, jolloin hän kohtaa vieraiden kirkkaanvihreiden silmien hämmentyneen katseen. Taltioituaan vierelleen ilmestyneen pojan kapeakaitaiset ja teräväpiirteiset kasvot, sekä tämän pellavaisen piikkitukan ja äimistyksestä pöllämystyneen ilmeen, Sirja suuntaa silmänsä edessään olevaan olentoon, jonka rubiininkirkkaat suomut peittävät kauttaaltaan. Olennon suurentuneista sieraimista kohoaa savunkatkuinen höyry luolan kosteaan ilmaan, ja sen pupillit laajenevat niin, että Sirja voi erottaa niistä oman valkean kuvajaisensa. Kurkusta kuuluvan korinan lomasta olento päästää luolan koleille seinille kaikuvaan murahtuksen, jonka Sirjan korvat taittavat luihin asti pureutuvan harmonisiksi ja voimallisiksi sanoiksi: "Sydämemme sävelet sulautuvat lopultakin yhteen: kaikki on valmista."